

ANTONIE RUDOLFOVÁ

Paní Antonie Rudolfová, narozena 6. 10. 1933 na Ukrajině v Olšance, se s námi dnes podělila o svůj příběh, který se stal v období druhé světové války.

Pra-prababička paní Antonie se na Ukrajinu přistěhovala z Plzně už na konci 19. století, společně s jinými rodinami, které zde hledaly práci v zemědělství.

Druhá světová válka zastihla paní Antonii ve věku necelých osmi let, když se v létě roku 1941 přes Ukrajinu přehnala německá vojska. Život její rodiny i celé vesnice se náhle změnil.

„Jé, no změnilo se hodně, že jsme se museli taky schovávat. Že do sklepů, doma, tam nebylo kde jinde někde se schovat, když se začlo bombardovat a Němci byli všude. Takže, bylo to těžké.“

Velké množství německých vojáků se usídlilo i v Olšance. Pro obyvatele vesnice tak začalo období strachu. Někteří obyvatelé byli pro výstrahu popraveni. Na první setkání s Němci si paní Antonie vzpomíná dobře.

„Ano, to vám řeknu, holky. Byli zrovna u nás. Stalo se to tak, že přijeli tak k večeru. A měli s sebou tu pojízdnou kuchyň. No tak tu kuchyň si postavili u nás na dvoře. Hned jsme tam měli studnu a měli jsme asi tak možná pět, šest slepiček. No tak oni to chytli, zabili to a my jsme to museli oškubat, všecko vykuchat a oni si to uvařili tam v tom kotle.“

S vojáky byl na dvorku i podezřívavý důstojník, kterému se něco nezdálo.

„A byl tam ten jejich velitel a byl dost opilý. „A kde jsou partyzáni? A starý? Partyzán?“; vždycky na maminku. My, radši jsme neodmlouvali, nežli jsme něco říkali, že.“

Obzvláště složitá byla situace Židů, kterých v oblasti žilo velké množství. Němci se často objevili tak rychle, že nebyl čas na útěk ani na úkryt. O jejich osudu rozhodovala mnohdy náhoda. Tak tomu bylo i jednoho dne, v domě rodiny paní Antonie.

„No ale, stalo se, že jsme tam jednoho Žida měli. Ten k nám chodil tak jednou za měsíc pro máslo. A tak, že zrovna, nevěděl, že tam zrovna bude tady to. A byl v kuchyni, jsme měli taková, jmenovalo se to kanape. A byla tam deka na tom. A on se schoval pod tu deku, pod to kanape. No tak štěstí bylo, že se na to nepodívali, že tam je, že. To bysme přišli o život všichni, co jsme tam byli, že.“

Když to situace dovolila a Němci se vzdálili, ještě toho večera Žid utekl. Nikdo z rodiny paní Antonie o jeho dalším osudu více neslyšel.